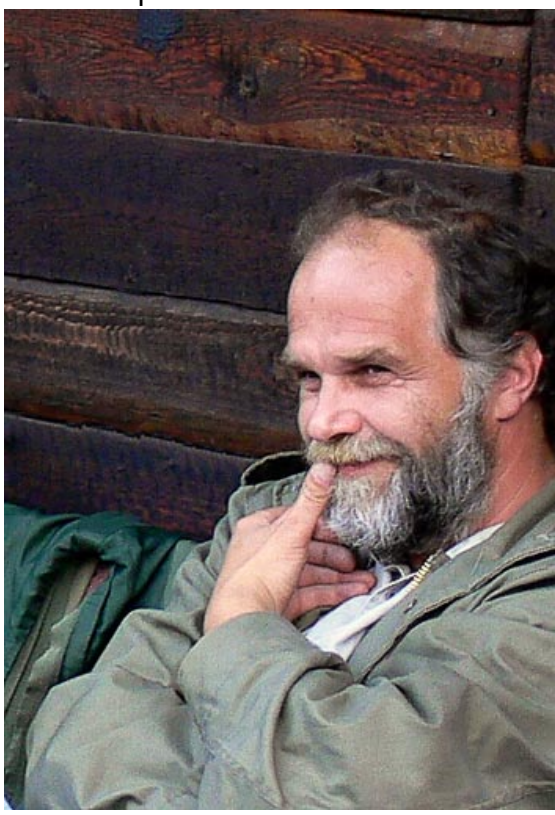
Bejby

Napsal uživatel Jan Valeš - Jenýk
Pátek, 08 Únor 2013 00:11

Hospoda ještě zela prázdnotou. Utěrka hozená přes pípu připomínala splihlou divadelní oponu a vyrovnané štucly vedle na tácu dosud nevyužitý a unuděný kompars. Hospodský Pepin se šoural vedle v kuchyni mezi mrazákem a sporákem a do výčepu se mu nechtělo. Takhle bez lidí a bez života mu připomínal smuteční síň krematoria. Díky této nechuti si ani nevšiml, že ve výčepu vlastně již dva hosty má. Nevšiml by si jich, ani kdyby tu nechuť překonal, protože stáli v úplném koutě, kam ode dveří z kuchyně není vidět. Ti dva postávali s hlavama těsně u sebe, spíš šeptali než mluvili, protože prázdnota výčepu je lekala stejně jako hospodskýho Pepina. Jediný kdo si s tím až kostelním tichem nedělal vůbec hlavu byla kukačka. Vystrčila hlavu ze starých vyřezávaných hodin a čtyřikrát z plného ptačího hrdla do prázdné místnosti zaječela.

„Hele, dneska do toho jdu," povídá tiše Karel v koutě Jindřichovi. „Jak přijdou, postavím se přímo támhle k tomu rámu. Je to úplně ideální místo, mám to vychytaný. Ležérně se opřu vo ten rám, budu se jí dlouze dívat do očí, a až už z toho mýho pohledu bude celá hotová, tak se vodlepím, pomalým krokem dojdu až k ní a řeknu jen tak na půl huby, rozumíš, jen tak ležérně: „Zdar bejby, nehledáš tu zrovna takovýho sekáče jako jsem právě já. Hele, počítám, že bude chvíli dělat zagorky, to prej pražandy dělaj. Ale dávám jí na to blbnutí tak pět minut."
„Hele, a co když to bude intelektuálka, kterou vopruzuje takových balíků z venkovský hospody hned celej tucet. S tím taky počítáš? " zeptal se Karla opatrně Jindřich.
„To je sprostý ?" naježil se ostražitě Karel.
„Co je sprostý?" podíval se něj nechápavě Jindřich.
„No, to slovo co jsi právě řek."
„ Myslíš intelektuálka?"
„Jo, myslím tohleto slovo."
„Ale ne," zdvihl Jindřich oči k podlaze. „To je jako chytrá, rozumíš."
„Tak to teda spolehlivě není," uklidnil se Karel. „Poslouchej chvíli tu bandu co sem s ní chodí. Za každým druhým slovem vole, smějou se každý hovadině, tříškají do těch kytár jako šílený a

když netřískají do kytár , neříkají vole a nechechtaj se každý hovadině tak chlastají pivo. Copak tohle je podhoubí , z kterýho by vzešla … no, to jak si říkal. Hele, narvu hlavu do větráku, jestli nejsou z Libně. Nejvejš ze Žižkova . A tam odtud nikdy nepřišlo nic dobrýho. Natož to, ….no jak si zase říkal. "

„A co když bude frigidní," převedl rychle řeč Jindřich na jiné téma.

„Ale to už je sprostý, že jo?" napružil se Karel.

„Co je zase sprostý?" zeptal se Jindřich .

„No to slovo co jsi právě řek."

„Tak jinak. Chladná. Myslím jako pohlavně chladná," vysvětloval trpělivě Jindřich a začínal mít toho primitiva právě už dost.

„Tak to rozhodně není," ohradil se sebejistě Karel. „A kdyby náhodou jo, tak jen do chvíle než mě pozná. Takovejch už bylo než přišel strejda Karel! He, he he.! Pamatuj si. Kam přijde strejda Karel tam se gumujou takový pitomosti jako pohlavně chladná z naučných slovníků. Hele. Už jsem ti vůbec vyprávěl vo tý netykavce z Obecního úřadu? Ta byla taky pohlavně chladná. Napřed, že není jen tak někdo, že je přednější kariéra a že snad možná, až se dostane z ekonomickýho do kanceláře předsedy. Přišel strejda Karel a ….?"

„Vyprávěl," utnul Jindřich notoricky známé Karlovo vyprávění uprostřed věty.

„Tak vidíš to," řekl Karel víc než spokojeně a ta vzpomínka v něm vyvolala hned celou horu sebejistoty.

„Hele," spustil opatrně Jindřich. I přes všechny ty kecy měl Karla docela rád a nechtěl aby udělal zrovna kvůli nějaký babě z Prahy hovadinu. „Neber to jako, že ti chci radit. Ale mně to připadá dost pomatený. Přece jen jsem na tom světě o nějakej ten pátek dýl . Zdar bejby je pěkný, to jo….. ale možná bys měl promyslet i jiný eventuality," sklouzl téměř do otcovského tónu . „Jo, a není to sprostý."

„Co není sprostý?" zíral na něj nechápavě Karel

„Myslím eventuality."

„Hele, neměj péči staříku. A vůbec, teď zalez do toho svýho koutu a čum na strejdu Káju, páč je za minutu pět a začnou se tady dít věci."

„Jen aby," vypustil Jindřich už jen tak pro sebe z huby a začal bejt na ty věci docela zvědavej.

Sotva kukačka zaječela pětkrát, otevřely se dveře do výčepu a s proudem horkýho letního vzduchu vešlo do lokálu pět kluků a holek v zeleným. Na tričkách koláče potu, mokrý záda otisknutý na uzdách, šátky na čelech se daly ždímat a hned ke stolu pod kýčovitým obrazem s pytlákama.

„Hej, Pepine, už sou tady hosti," zaječela blonďatá holka s dlouhými vlasy a zabušila pěstí do umakartové desky stolu.

„ Jenom aby jste se nepoto," zařval na ně Pepin z kuchyně, „Kvůli pár uřvanejm pacholkům ze Žižkova aby si jeden uhnal souchotě „, objevil se Pepin konečně za výčepem a roztáhl bezzubou hubu od ucha k uchu.

„Ty vole, tady se to jmenuje u Suchánků, ne?" zaječela zase blondýna a vrátila mu úsměv plnej pulírovaný perleti od Odolu.

„Už se to točí, už se to pění ," ryčel spokojeně Pepin za pípou a chrchlavě plnil první štucl zlatavou tekutinou. „A ne že to bude, jako minulej tejden! Vypláchnout huby a kytary ven!"

„Neměj péči," vrněla blondýna blahem a rozdávala po stole papírový oplatky.

„No jenom aby," funěl už Pepin s plným tácem piv ke stolu. „ A kdyby bylo třeba něco na zub, tak je tu výborná dršťkovka od mý starý, tláča s cíbou a pro vás tu mám naprosto ďábelský

utopence," zářil Pepin spokojeností.
Spokojenej byl i Karel. Stál přesně na tom vychytaným místě, opřenej o rám obrazu a očima hypnotizoval tu samici z Prahy. Zatím se tvářila, že nic. Dřepěla na svým fleku netečně , skoro až mrtvě a čuměla s nezájmem stále jedním směrem. Asi toho taky měla dost po tom vysilujícím krpále v tomhle nelítostným žáru. Karel dokonce začalo pochybovat o tom, jestli to místo u rámu je opravdu tak vychytaný. Možná kdyby se přesunul k televizi v rohu, začal uvažovat . Ale co když si ho nevšimne ani tam. Chvíli takhle meldoval a pak se rozhodl jako správnej sekáč. Půjde rovnou na věc! Opustil místo u rámu a pomalým krokem, takovým tím jako že nic lajdavým se začal přibližovat k uječený blondýně.

Stalo se to když byl už skoro u ní. Stalo se to ve chvíli, když opustil ramínko propocenýho trička , ve chvíli, kdy už si na ní pomalu sáhnul, snad jenom zlomek vteřiny před tím, než chtěl vypálit to svoje připravený: „Zdar bejby, nehledáš tu zrovna takovýho sekáče jako jsem právě já."
Uječená blondýna právě klopila zbytek piva, když ucítila jemný zašimrání na rameni. Očima sjela ze dna štuclu na rameno, na to rameno, kde si vloni na dovolený ve Španělsku nechala za nekřesťanských padesát Euro vytetovat docela milýho, nenápadnýho pavouka, na kterýho právě čumí pavouk nápadnej a hnusnej a na rozdíl od toho „španěláka" určitě i živej.
Všechno by možná dopadlo jinak, kdyby nezačala náhle tak zběsile vyvádět. Všechno by možná dopadlo jinak , kdyby s sebou najednou tak nemrskala. Všechno by dopadlo určitě jinak, kdyby ta blonďatá káča nevyskočila na židli a nezačala hystericky řvát :" Frenkýýý, Frenkýýý co to tu po mně leze za hnusný hovado!"
V tom všem chaosu, v tom všem mrcasení a poskakování hysterický blondýny ztratil Karel najednou hlavu i balanc. V tý až komický situaci zapomněl i na odvěký pravidlo sedmi pevnejch bodů a pomalu a nekontrolovatelně ztrácel jeden chyt za druhým pod zběsile hrabajícíma nohama. A potom už jenom padal. V té celé hrůze ještě stačil zaznamenat, že je Bejby nad ním stále menší a menší a v okamžiku, kdy z ní byla jen malá tečka dopadl s obrovským nárazem na parkety. Takže už ani neviděl Frenkýho jak opřel kontrabas do kouta, neviděl jak pomalu vstává a obchází stůl, neviděl jak přichází až k němu a zvedá obrovskou podrážku kanady a neviděl, jak něj ta obrovská zubatá podrážka jedním pomalým až lajdavým pohybem dělá neživou kaši.